

— obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrzznego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Ograniczenia swobody używania znaku towarowego mogą być wprowadzane jedynie w interesie ogólnym, na przykład w celu uniknięcia ewentualnego prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd danego kręgu odbiorców. Prawdopodobieństwo to może zostać jednak wykluczone w niniejszym przypadku, ponieważ zarówno specjaliści, jak i laicy są w stanie dokonać rozróżnienia między określeniem 5 HTP zawartym w rozpatrywanym znaku a systematycznym oznaczeniem 5-Hydroksytryptofan.

Specjaliści tacy jak farmaceuci czy lekarze weterynarii wiedzą, zdaniem wnoszącej odwołanie, że nawet najmniejsze zmiany wprowadzane do nomenklatury chemicznej lub chemicznych formuł molekularnych mogą powodować istotne różnice w składzie tych substancji. W sposób naturalny osoby te będą zatem w dalszym ciągu używać prawidłowych określeń chemicznych, które nie są identyczne z rozpatrywanym znakiem towarowym.

Osoby „poinformowane”, czyli laicy i konsumenci zainteresowani danym towarem, również wiedzą, że oznaczenia pochodzące z nomenklatury chemicznej i dotyczące rozmaitych substancji chemicznych mogą zawierać minimalne różnice, jakkolwiek że te minimalne różnice przekładają się na olbrzymie różnice we właściwościach farmakologicznych, chemicznych i fizycznych tych substancji.

Zdaniem wnoszącej odwołanie krąg odbiorców niewyspecjalizowanych składający się z osób, które nie są zainteresowane rozpatrywanym towarem, tak czy inaczej nie jest w stanie dostrzec związku między znakiem towarowym 5 HTP a substancją 5- Hydroksytryptofan i nie może zatem zostać wprowadzony w błąd w tym względzie.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg te Brussel (Belgia) w dniu 20 maja 2011 r. — RVS Levensverzekeringen NV przeciwko Belgische Staat

(Sprawa C-243/11)

(2011/C 252/25)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Rechtbank van eerste aanleg te Brussel

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: RVS Levensverzekeringen NV

Strona pozwana: Belgische Staat

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 50 dyrektywy 2002/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 listopada 2002 r. dotyczącej ubezpieczeń na życie⁽¹⁾, którego ust. 1 stanowi, że bez

uszczerbku dla dalszej harmonizacji każda umowa ubezpieczenia podlega wyłącznie podatkom pośrednim i opłatom o fiskalnym charakterze od składek ubezpieczeniowych w państwie członkowskim zobowiązania, a jego ust. 3 stanowi, że do czasu dalszej harmonizacji każde państwo członkowskie stosuje wobec tych zakładów, które pokrywają zobowiązania na jego terytorium, przepisy prawa krajowego, w celu zapewnienia pobierania podatków pośrednich i opłat o fiskalnym charakterze wymagalnych na mocy akapitu pierwszego, stoi na przeszkodzie uregulowaniom prawa krajowego takim jak art. 173 i art. 175/3 Wetboek van diverse rechten en taksen (WART), zgodnie z którymi umowy ubezpieczenia (wraz z ubezpieczeniami na życie) podlegają rocznemu opodatkowaniu, o ile obejmują one ryzyko umiejscowione w Belgii, w szczególności jeżeli ubezpieczony ma miejsce stałego pobytu w Belgii lub o ile ubezpieczony jest osobą prawną, jeżeli w Belgii znajduje się siedziba osoby prawnej, której dotyczy dana umowa, przy czym nie bierze się w tym zakresie pod uwagę miejsca pobytu ubezpieczonego w momencie zawarcia umowy?

2) Czy wynikające z art. 49 TFUE i 56 TFUE wspólnotowo-prawne zasady usuwania ograniczeń swobody przedsiębiorczości i świadczenia usług między państwami członkowskimi Wspólnoty stoją na przeszkodzie uregulowaniom prawa krajowego takim jak art. 173 i art. 175/3 WDRT, zgodnie z którymi umowy ubezpieczenia (wraz z ubezpieczeniami na życie) podlegają rocznemu opodatkowaniu, jeżeli obejmują one ryzyko umiejscowione w Belgii, w szczególności jeżeli ubezpieczony ma miejsce stałego pobytu w Belgii lub o ile ubezpieczony jest osobą prawną, jeżeli w Belgii znajduje się siedziba osoby prawnej, której dotyczy dana umowa, przy czym nie bierze się w tym zakresie pod uwagę miejsca pobytu ubezpieczonego w momencie zawarcia umowy?

⁽¹⁾ Dz.U. L 345, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curte de Apel Cluj (Rumunia) w dniu 23 maja 2011 r. — postępowanie karne przeciwko Rareşowi Doralinowi Nilaşowi, Gicy Agenorowi Gânsce, Anie-Marii Oprean (z domu Şchiopu), Sergiowi-Danowi Dascălowi, Ionuţowi Horei Baboşowi

(Sprawa C-248/11)

(2011/C 252/26)

Język postępowania: rumuński

Sąd krajowy

Curte de Apel Cluj

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Rareş Doralin Nilaş, Gicu Agenor Gânscă, Ana-Maria Oprean (z domu Şchiopu), Sergiu-Dan Dascăl, Ionuţ Horea Baboş.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni art. 4 pkt 14 oraz art. 9-14 dyrektywy 2004/39/WE⁽¹⁾ można dokonywać w ten sposób, iż przepisy te mają zastosowanie zarówno do głównego rynku obrotu objętego zezwoleniem Comisia Națională a Valorilor Mobiliare [krajowej komisji papierów wartościowych] jak też do drugorzędnej rynku obrotu, który został wcielony od 2005 r. do głównego rynku [...], lecz który w dalszym ciągu był uważany za rynek odrębny w stosunku do rynku regulowanego, przy czym jego charakter prawny nie został wyjaśniony w przepisach?
- 2) Czy wykładni art. 4 pkt 14 dyrektywy 2004/39/WE należy dokonywać w ten sposób, iż w zakres pojęcia rynku regulowanego nie wchodzi systemy obrotu, które nie są zgodne z przepisami tytułu III dyrektywy 2004/39/WE?
- 3) Czy wykładni art. 47 dyrektywy 2004/39/WE należy dokonywać w ten sposób, że rynek, który nie został zgłoszony przez odpowiedzialny organ krajowy i który nie jest objęty wykazem rynków regulowanych nie podlega reżimowi prawnemu stosowanemu do rynków regulowanych w szczególności jeżeli chodzi o przepisy dotyczące nadużyć na rynku w ramach dyrektywy 2003/6/WE?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych zmieniająca dyrektywę Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 93/22/EWG (Dz.U. L 145, s. 1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy), w dniu 26 maja 2011 r. — DTZ Zadelhoff V.O.F. przeciwko Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-259/11)

(2011/C 252/27)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: DTZ Zadelhoff V.O.F.

Strona pozwana: Staatssecretaris van Financiën

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 13 część B lit. d) pkt 5 szóstej dyrektywy⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że jego zakres zastosowania obejmuje również transakcje, takie jak transakcje dokonane przez płatnika, które w istocie dotyczą nieruchomości będą-

cych w posiadaniu spółek i (pośredniego) przeniesienia ich własności, z tego tylko powodu, że transakcje te zmierzały do przeniesienia własności udziałów w tych spółkach i skutek ten osiągnęły?

- 2) Czy przewidziany w art. 13 część B lit. d) pkt 5 tiret drugie szóstej dyrektywy wyjątek od zwolnienia obowiązuje także wtedy, gdy państwo członkowskie nie skorzystało z możliwości przewidzianej w art. 5 ust. 3 lit. c) tej dyrektywy, aby za rzeczy uznać akcje i udziały odpowiadające akcjom dające ich posiadaczowi prawne lub faktyczne prawo własności lub posiadanie nieruchomości lub jej części?
- 3) Jeżeli na poprzednie pytanie należy udzielić odpowiedzi twierdzącej: czy za wyżej wymienione akcje lub udziały należy uznać również udziały w spółkach będących bezpośrednio bądź pośrednio (za pośrednictwem spółek-córek lub innych spółek zależnych) samoistnymi posiadaczami nieruchomości, niezależnie od tego, czy spółki te eksploatują te nieruchomości jako takie, czy też wykorzystują je w ramach innego przedsiębiorstwa?

⁽¹⁾ Szósta dyrektywa 77/388/EWG Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1)

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 24 marca 2011 r. w sprawie T-149/09 Densmore Ronald Dover przeciwko Parlamentowi Europejskiemu, wniesione w dniu 6 czerwca 2011 r. przez Densmore'a Ronalda Dovera

(Sprawa C-278/11 P)

(2011/C 252/28)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Densmore Ronald Dover (przedstawiciele: D. Vaughan QC, M. Lester, barrister, R. Collard, solicitor)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski

Żądania wnoszącego odwołanie

— nakazanie uchylenia zaskarżonych części wyroku Sądu w sprawie T-149/09;

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości;

— obciążenie Parlamentu kosztami poniesionymi przez wnoszącego odwołanie w niniejszym postępowaniu odwoławczym i w postępowaniu w sprawie stwierdzenia nieważności przed Sądem.